

TESSA
AFSHAR

In de
KEUKEN
van de
KONINGIN

ROMAN

Tessa Afshar

In de keuken van de koningin

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3809 5
ISBN 978 90 297 3810 1 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelcitaten in deze editie zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling, 2010/2016.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Queen's Cook* bij Bethany House, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, USA.

© 2024 Tessa Afshar

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uit-
gever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk
niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and
similar technologies.*

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de
productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt
van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging
heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

*Voor mijn moeder,
De elegantste, ruimhartigste vrouw die ik ken.
Dank je wel dat je altijd in me gelooft.*

Uit de geheime rollen van Esther

Als een weduwe is zij geworden, zij die groot was onder de heidenvolken. Een vorstin onder de gewesten is verplicht tot herendienst.

Klaagliederen 1:1

Het vijftiende jaar van de regering van koning Arthahsasta

Ik zal je een geheim vertellen: koningin zijn breekt je hart.

Jonge vrouwen koesteren zoete fantasieën over met edelstenen bezette kronen en magnifieke eerbewijzen als ze dromen van een titel. Ze begrijpen niks van het gewicht van die kroon en de prijs van ware eer.

Als ze nu naar me kijken, zien ze een oude vrouw wier gewone leventje weinig aantrekkelijks heeft voor jongeren. Ze hebben er geen idee van dat ik vroeger op die troon gezeten heb waar zij naar hunkeren. De scepter van de koning werd geheven om mij welkom te heten en wel honderd ruggen werden gebogen als ik langswandelde.

Ze weten niet wie ik ben en dat bevalt me prima. Ik ben niet zo lang in leven gebleven zonder een paar slimmigheidjes te leren.

In het paleis gaat alles zijn gewone gangetje. De hovelingen schreeuwen, bedienden draven haastig heen en weer, schrijvers voeren het beheer, echtgenotes en concubines konkelen, legers rukken op. Het rijk sleept zich langzaam voort, alsof het bloed van de koning die ik liefhad niet vergoten is door hebzuchtige handen. Koningen worden net zo makkelijk vervangen als ge-

morste inkt, lijkt het wel.

Zijn zoon zit nu op de troon. Háár zoon. Ze gaf mijn koning wat ik hem nooit heb kunnen geven: nageslacht om hem op te volgen. Ze heeft de jongen goed opgevoed, dat moet ik haar nageven. Hij is een goed vorst, met de staalharde kracht waarmee zijn voorvaderen een heel rijk gewonnen hebben, maar met genoeg goedheid om te maken dat iedereen van hem houdt.

Ik hoop dat ze daardoor vredig rust in haar aristocratische graf.

Ze is gestorven met de kroon waar ze altijd naar verlangd heeft in haar handen geklemd, terwijl ik hier zit in mijn eenvoudige huis, mijn hoofd op een zedige sluier na ontbloot. Esther is er niet meer. Ik ben nu weer Hadassa.

Als je alles kwijtraakt, komt er een bepaalde vrede. Vroeger gebruikte ik de macht van een rijk om mijn volk te redden. Die wetenschap is mijn kroon, de troon waar ik op ga zitten als mijn verliezen me kwellen.

Ik overleefde de scherpe rand van de paleisintriges lang genoeg om de zware taken die God me heeft opgelegd te voltooien. En op de een of andere manier heb ik op die moeilijke weg een handvol echte vrienden gemaakt. Je kunt zelfs wel zeggen dat ik een paar levens heb veranderd.

1

Roxannah

U bent mijn schuilplaats, U beschermt mij voor benauwdheid.

Psalm 32:7

Drieëndertig jaar eerder
Het twaalfde jaar van de regering van koning Ahasveros
De tiende dag van de lente

Als je bij heer Fravartish in huis woonde, had de zonsondergang veel gemeen met een kat; je wist nooit wat hij zou meebrengen. Deze zonsondergang had haar hoop voor de avond de bodem ingeslagen.

Ze wierp een haastige blik op de deur voordat ze in de halflage linnenkist kroop, met haar benen pijnlijk opgevouwen in de krappe ruimte. Deze ene keer bleek haar tengere lijf een voordeel toen ze zich in de maffe kist propte en het deksel boven haar hoofd dichttrok. Met haar drieëntwintig jaar was ze de leeftijd om verstoppertje te spelen allang voorbij. Maar deze avond was het geen kinderspel om een schuilplaats te vinden.

In het verstikkende donker van haar verstoppplaats hoorde ze zware voetstappen naderen. Haar mond werd droog toen de stappen door het vertrek galmden, kort daarna gevolgd door zachtere voetstappen.

Een gelaarsde voet schopte hard tegen de kist, waardoor Roxannah door elkaar werd geschud. Ze drukte haar gezicht in de ruwe plooiën van een wollen deken om het geluid te smoren toen ze naar adem snakte.

‘Waar is ze?’ hakte haar vader met dubbele tong.

Wijn was een dief.

Die had alles wat Roxannah in haar vader had gekoesterd weggenomen en een wrede lege bolster achtergelaten. Ze had de blauwe plekken om het te bewijzen.

‘Misschien is ze in de keuken aan het opruimen na je avondmaaltijd.’ De stem van haar moeder trilde van spanning.

Haar vader schopte nog een keer tegen de kist. ‘Noem je dat een avondmaaltijd? Die kom groentesoep? Ik had gezegd dat ze lamvlees voor me moest braden.’

Dat had hij inderdaad gezegd. Maar lamsvlees kostte zilverstukken – zilverstukken die hij er niet bij had gegeven. De slager weigerde hun gezin nog langer op de pof te verkopen. Jaren geleden had de nobele naam van haar vader iets betekend in Susan. Maar door zijn onberekenbare humeur en domme geldverspilling was het merendeel van die oude eer uit het geheugen van hun burens gewist.

Tegenwoordig hadden ze geen ander inkomen dan de opbrengst van een bescheiden stukje grond dat haar grootvader lang geleden verpacht had aan een boer. Het was het laatste lapje dat over was van de vroeger zo vruchtbare weilanden en boomgaarden van hun familie. De armzalige inkomsten waren net genoeg om haar vaders beker te vullen met goedkope wijn. Hij had lang geleden al het andere erfgoed dat hij kon verkopen van de hand gedaan. De kostbare kuddes van haar grootvader waren door de jaren heen verdwenen, enkel en alleen om haar vaders opstapelende schulden af te betalen.

Behalve hun huis, met zijn lekkende dak en krakende vloeren, een handvol gehavend meubilair en een paar schriële kippen, was er niets over van het vroeger overvloedige erfgoed van haar ouders.

En dus geen lamsvlees als avondeten.

Het deksel van de kist kermde alarmerend toen iemand zijn gewicht erop zette. ‘Waar is die waardeloze meid? Ik heb een paar dingen die ik wil –’

In de verte werd hard gebonkt, wat abrupt een einde maakte aan haar vaders tirade. Iemand aan de deur leek vastbesloten om

zich toegang te verschaffen.

‘Wie kan dat zijn op dit uur? Mensen hebben geen manieren ook.’ Hij boerde luid.

Over manieren gesproken... Roxannahs lippen vertrokken van ironische pret. Dit was haar beste wapen tegen de wanhoop die zich soms naar binnen probeerde te wurmen. Lachen. Ze bracht te veel tijd door met verstopt zitten in kasten, dekking zoeken onder trappen, beschutting vinden op het dak, in de hoop de uren dat de wijn haar vader in zijn greep had te overleven. Hoe kon ze het anders verdragen als ze niet kon lachen?

Weer werd er hard en dringend op de deur geklopt.

‘Waar is die nietsnut van een jongen? Waarom doet hij niet open?’

Haar moeder schraapte haar keel. ‘Hij is weggelopen...’

Als laatste van hun lankmoedige bedienden was de jongen ’s nachts stiekem weggegaan, moe van het wachten op rantsoenen die hij minder vaak kreeg dan klappen van zijn meester.

‘Die ondankbare! Na alles wat ik voor hem heb gedaan.’

Hij had inderdaad veel voor de jongen gedaan. Hij had hem geleerd heel hard de andere kant op te rennen.

Haar moeder kuchte, maar hield haar mond, zoals altijd.

Haar vader uitte een lelijk woord. ‘Moet ik dan altijd alles zelf doen?’

Roxannah luisterde naar de wankele voetstappen die zich terugtrokken uit de kamer. Toen ze verdwenen in de richting van de binnenplaats, tilde ze het deksel een stukje op.

‘Moeder?’ fluisterde ze.

De magere vrouw die tegen de muur leunde, richtte zich vlug op en plakte een glimlach op haar vermoede gezicht. ‘Ik vroeg me al af of je in die kist verstopt zat.’

‘Ik wist dat het geen goede avond zou worden toen hij tegen de muur schreeuwde dat die op de verkeerde plek stond. Morgenochtend zal zijn humeur wel afgekoeld zijn. Nog een paar uur uit zijn zicht blijven en misschien ben ik veilig.’

Haar moeder schudde haar hoofd. ‘Je moet je er niets van

aantrekken wat hij zegt, dochter. Het was een heerlijke avondmaaltijd. Wat jij met voedsel doet is –'

Haar moeder werd onderbroken door geschreeuw. Roxannah gleed achter de halfdichte deur en sloeg het tafereel dat zich beneden afspeelde gade. 'Weer een deurwaarder.'

Dan zou het een tijdje duren totdat haar vader terugkwam. Roxannah kroop de kist uit en ging bij haar moeder staan. Vanwaar ze stonden, hadden ze duidelijk zicht op de binnenplaats, waar haar vader stond te schreeuwen tegen een kleine man met een kaal hoofd. De deurwaarder sprak op zachte toon en ze konden hem niet verstaan.

Zonder waarschuwing greep haar vader het houten krukje dat tegen de hoek van het hek leunde, daar achtergelaten uit de tijd dat de familie de diensten van een portier had genoten. Voordat Roxannah een waarschuwing kon roepen, zwaaide hij de zware kruk zijdelings naar het hoofd van de deurwaarder. De man had het alerte reactievermogen van iemand die zich regelmatig in de weg van zwaaiend meubilair bevond. De kruk miste zijn hoofd met een brede boog, maar door de vaart van de gewelddadige beweging werd haar vader naar voren getrokken en uit zijn toch al wankel evenwicht gebracht.

Hij zwaaide heen en weer terwijl hij zijn balans probeerde terug te vinden en faalde, zodat hij ruw tegen de stenen muur denderde. Zelfs helemaal binnen in huis konden ze het misselijkmakende gekraak horen waarmee zijn hoofd tegen het metselwerk sloeg. Hij kaatste terug en viel achterover, met zwaaiende armen landde hij op het kalkstenen pad langs de kruidentuin.

De deurwaarder wierp één blik op het spoor van scharlakenrood dat uit de slaap van de stilliggende man vloeide en zette haastig de aftocht in. Haar moeder gilte. Roxannah vloog langs haar roerloze gestalte de gang in en de drie ongelijke treden af die naar de binnenplaats voerden.

Haar vader bewoog toen ze naast hem neerknielde. Kreunend opende hij zijn benevelde ogen. 'Mijn hoofd!'

Roxannah slikte toen ze de plas bloed op de versleten stenen

zag. Ze legde aarzelend een hand op zijn schouder. ‘U bent tegen de muur geklapt. Kunt u rechtop gaan zitten?’

Hij sloeg haar hand weg. ‘Nee, idioot! Natuurlijk kan ik niet rechtop zitten. Zie je niet dat ik halfdood ben?’

‘Zal ik een arts voor u halen?’

Hij staaarde naar het bloed dat kleefde aan de vingers die hij naar zijn slaap had gebracht en hapte naar adem. ‘Ja! Opschieten!’

Roxannah sprong op. Haar moeder was intussen naar de binnenplaats gekomen en stond als bevroren, haar gezicht krijtwit. Roxannah gaf haar een snelle omhelzing. ‘Ik ga de dokter halen. Misschien kunt u een deken over hem heen leggen? Hij trilt.’

Ze sloeg tegen haar voorhoofd. ‘Waarom heb ik daar niet aan gedacht? Ik weet niet wat ik zonder jou zou moeten doen.’ Ze rende het huis weer in.

Haar vader hief een hand toen Roxannah weg wilde gaan. ‘Meid! Niet die idioot die me de vorige keer heeft behandeld. Die heeft de hersens van een kip.’

‘Wie zal ik halen, vader?’

‘Die Jood uit Elephantine.’

Roxannah probeerde zich te herinneren wie hij bedoelde. ‘Die in het paleis dient?’

Hij snoof ongeduldig. ‘Hij heeft een goede naam.’

Roxannah kreunde. Hoe moesten ze een hofarts betalen? Ze waren er ternauwernood in geslaagd het honorarium te betalen van een genezer uit de buurt die haar vader tijdens zijn vorige ziekte had behandeld.

Ze had geen idee waar die arts woonde. Welke kant moest ze op? Hun huis bevond zich in de oude koninklijke stad, de welvarende buurt die zich ten zuidoosten van het paleis uitspreidde. Een halfuur lopen naar het westen lag een doolhof van vijf of zes straten waar veel Joodse inwoners dicht opeen woonden. Maar een andere groep Joden had zich gevestigd in het oosten, in het ambachtsliedendorp, omdat ze zich liever mengden onder de kosmopolitische bevolking van Susan. Roxannah trok haar sjaal dichter om haar hoofd en rende naar het westen naar de

Joodse wijk. Ook als de arts daar niet woonde, kon iemand haar vast vertellen waar ze hem kon vinden.

Tegen de tijd dat ze haar bestemming bereikte, had ze steken in haar zij. Een jongen die op straat speelde, wees haar als reactie op haar vraag naar vlekkeloze gepleisterde muren om een uitgestrekt perceel. Een paar momenten later bonsde Roxannah op de met ijzeren nagels bezette cederhouten poort. Ze stond op het punt om te schreeuwen om de arts toen een man van middelbare jaren kalm de poort opende. De onberispelijke linnen sjaal die om zijn hoofd was gewikkeld, wees erop dat hij een bediende was.

‘Mijn vader... is gewond geraakt!’ zei ze hijgend. ‘Ik heb de dokter nodig.’

Gezien haar oude, verschoten kleren verwachtte ze half en half dat ze weggestuurd zou worden. Maar met een korte buiging nodigde de bediende haar binnen op een weelderige binnenplaats en wees op een houten bank. ‘Wacht hier, alstublieft. Ik zal mijn meester halen.’ Hij sprak Perzisch met de beschaafde klank van een aristocraat, zoals ze nog nooit een gewone bediende had horen spreken.

Roxannah drukte haar handpalmen tegen elkaar om ze stil te houden. ‘Snel, alstublieft. Mijn vader heeft zijn hoofd gestoten en bloedt heel erg.’

De man knikte. ‘Hij is in een ogenblik bij u.’ Met een zwier van zijn lange tunica verdween hij door de sierlijk bewerkte deur die het huis in leidde.

Roxannah knielde neer om haar handen te spoelen in het heldere water van een ondiepe, vierkante vijver. Ze werd zich bewust van het parfum van honderden bloeiende rozen en opkijkend merkte ze voor het eerst de overvloed van kleuren om haar heen op – zachtroze, botergeel, een volle roomkleur, parelwit – waarmee de ruime binnenplaats bezaaid was en die een half dozijn prieeltjes beklom. De arts had zijn huis veranderd in een klein paradijs van rust en kleur. Gezeten op het puntje van de stenen bank keerde ze het heerlijke uitzicht de rug toe

en hield haar ogen gevestigd op de dichte deur.

Die ging na korte tijd open en er verscheen een breedgeschouderde man met ravenzwart haar en een nette baard. Hij leek meer op een soldaat dan op een geleerde die zijn jaren had doorgebracht in de schaduw van bibliotheken en schoolgebouwen.

Roxannah sprong op. Ze verwachtte dat hij betaling zou eisen voordat hij met haar meeging, maar hij wenkte haar simpelweg naar zich toe. 'Hoofdverwonding, vertelde mijn knecht. Is hij bij bewustzijn?'

Ze knipperde met haar ogen, verrast door deze nuchtere begroeting. 'Ja.'

'Dat is een goed teken.' Hij had een diepe stem die tegelijkertijd gezagvol en merkwaardig kalmerend was, gekleurd door een licht accent dat zijn woorden iets geheimzinnigs verleende.

Met ferme pas ging hij haar voor naar een eenvoudig hek aan de andere kant van de binnenplaats, waarachter een brede laan liep. 'Het is sneller als we rijden. Mijn paard staat in de stal om de hoek. Voor u is er een ezel.' Hij keek haar van opzij aan. 'U hoeft niet bang te zijn. Het is een mak dier.'

'Ik kan rijden.'

Hij liep voor haar uit naar een bakstenen stal, net als de buitenmuren witgepleisterd. Zijn stappen waren lang en groot en ze moest half rennen om hem bij te houden. Zijn bediende was hen kennelijk op de voet gevolgd, want opeens verscheen hij aan haar zijde om haar te helpen op te ezel te klimmen. Het dier wachtte vreedzaam terwijl ze zich op zijn brede rug installeerde.

Ze ving de blik van de bediende en fluisterde: 'Hoe heet hij?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Wij noemen hem gewoon Ezel.'

'Niet dat beest. De dokter, bedoel ik.'

De witte tanden van de bediende staken af tegen zijn peperen-zoutkleurige baard. 'Ha. Je zou kunnen zeggen dat diezelfde naam niet slecht past...'

De arts stak een waarschuwend vinger op. 'Spreek die gedachte niet uit, hoe groot de verleiding ook is.' Obsidiaanzwarte

ogen fonkelden van pret.

Roxannah keek van het ene grijnzende gezicht naar het andere en verwonderde zich over het gemak waarmee de meester de beledigende plagerij over zijn kant liet gaan. In het huis van haar vader zou een half zo brutale bediende nu bloeden.

De arts glimlachte slechts. ‘Mijn naam is Adin ben Zera. En deze onbeschaamde kerel is Darab.’

‘Ik ben Roxannah, dochter van heer Fravartish.’

Adin neeg zijn hoofd. ‘Laten we uw vader gaan behandelen. Darab, mijn dokterskist, alsjeblieft.’

Terwijl de bediende een logge houten kist op Roxannahs ezel vastbond, leidde Adin een zwarte hengst uit een box aan het eind van de stal. Zelfs onder deze nijpende omstandigheden kon ze haar enthousiasme bij het zien van het paard niet helemaal onderdrukken. ‘Een Nisaeen!’

Nisaeans waren de kostbaarste paarden ter wereld, sommige kostten meer dan wat een man in zijn hele leven kon verdienen. Dit paard was een bijzonder mooi exemplaar, zijn donkere vacht glansde zo dat ze er bijna haar spiegelbeeld in kon zien. Lange, krachtige spieren spanden bij elke elegante pas.

Net als de meeste Perzen had Roxannah een diepe liefde voor paarden. ‘Wat een schoonheid!’

Adin wierp haar een korte blik toe. ‘U bent een paardenkenner.’ Zonder Darabs hulp af te wachten, stelde hij de riemen aan het vilten zadeldek van de hengst bij en, terwijl hij zich losjes vasthield aan de schoft van het dier, besteeg hij het met een lenige beweging.

Roxannah ving een glimp op van een strakke broek die nauw om de gespierde benen onder zijn tunica sloot. Eerder de praktische kleding van een militair dan de opschik van een geneesheer aan het paleis.

Hij leidde zijn paard naar de staldeur. ‘Gaat u voor, mevrouw Roxannah.’

Verscheurd tussen opluchting omdat ze de diensten van een koninklijke arts voor haar vader had kunnen inschakelen en

angst om de hoge prijs die ze stellig moesten betalen, stuurde Roxannah haar rijdier de smalle laan in en spoorde ze het aan tot draf zodra de straat breder werd.

Twee onverwachte heldinnen strijden voor het voortbestaan van Gods volk

In het oude Perzië wordt de Joodse gemeenschap opgeschrikt door een koninklijk bevel dat hun bestaan bedreigt. Ook Roxannah, de dochter van een ooit bevoorrechte, maar nu tot armoede vervallen Perzische aristocraat, is van slag door het onheilspellende nieuws. Wat heeft dit te betekenen voor Adin, de mannelijke Joodse arts die aan het hof werkt en die ze als haar vriend beschouwt?

Wanneer haar vader plots overlijdt en haar met bergen schulden achterlaat, vindt Roxannah met hulp van Adin werk in de keuken van koningin Esther. Dankzij haar kooktalent wint ze het vertrouwen van deze wijze vrouw, die haar helpt zich een weg te banen langs de verraderlijke regels en gebruiken aan het hof. Maar al snel ontdekt Roxannah dat alle pracht en praal van het paleis maar schone schijn is en dat het lot van Esthers koningschap aan een zijden draadje hangt. Het is aan de koningin om het tij te keren en op te komen voor dat wat ze gelooft.

Tessa Afshar groeide op als moslima in Iran en kwam op haar veertiende tot geloof in Jezus Christus. Inmiddels is ze de succesvolle auteur van ruim tien Bijbels-historische romans, waarmee ze alles wat ze heeft geleerd over God en Zijn liefde wil doorgeven. Haar boeken werden al in twaalf talen uitgegeven.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3809 5

9 789029 738095

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

